

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Vyškově rozhodl v hlavním líčení konaném dne 9. srpna 2023 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Menšíka a přísedících Miroslavy Adamcové a Mgr. Karla Pospíšila

takto:

Obžalovaný

P. V., narozený XXXXX ve XXXXX
XXXXX
trvale bytem XXXXX
t.č. bytem XXXXX

je vinen, že

1. v blíže nezjištěné době od března roku 2019 do 5. 4. 2021, v XXXXX, bez souhlasu XXXXX, nar. XXXXX, jejíž věk znal, nejméně v jednom případě pořídil videozáznam zachycující tehdy nezletilou XXXXX při pohlavním styku s ním, uložil si jej do svého mobilního telefonu a přechovával jej v tomto mobilním telefonu a také v galerii na sociální síti Facebook,
2. nejméně od počátku roku 2020 do 5. 4. 2021 v rodinném domě v obci XXXXX č.p. XXXXX, okres XXXXX, a na různých místech v lese, kde společně pracovali, pod pohrůžkou zveřejnění jejích intimních fotografií a videozáznamu pohlavního styku mezi nimi a zneužívaje svého postavení v rodině poškozené a posléze též její rezignace s četností až pětkrát týdně nutil XXXXX, nar. XXXXX k souložíům a orálnímu sexu, přestože věděl, že v té době nedosáhla věku osmnácti let, a v tomto jednání pokračoval i poté, co XXXXX dovršila osmnáctý rok věku, a to v období do 8. 6. 2022, čímž XXXXX způsobil psychickou újmu mírného charakteru spočívající v poruše přizpůsobení, která trvala nejméně do doby znaleckého vyšetření dne 30. 1. 2023 a projevovala se subdepresivním prožíváním, úzkostným napětím, narušeným spánkem, pláčivostí a úzkostí v přítomnosti více lidí,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

tedy

pod bodem 1.:

- vyrobil a přechovával filmové pornografické dílo, které zobrazuje dítě,
- zneužil dítě k výrobě pornografického díla,

pod bodem 2.:

- jiného pohrůžkou jiné těžké újmy donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a čin spáchal na dítěti,

tím spáchal

pod bodem 1.:

- přečin výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1, 3 trestního zákoníku,
- přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku,

pod bodem 2.:

- zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2, písm. a), b) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let,**

podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku **se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou,**

podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku **k trestu propadnutí věci, a to:**

- mobilního telefonu značky Realme typ XXXXX, černé barvy, s prasklým displejem, IMEI: XXXXX, IMEI: XXXXX s kartou SIM od společnosti O2, s telefonním číslem XXXXX, uložen v bezpečnostním sáčku pod číslem XXXXX ve skladu Policie ČR v XXXXX
- notebooku značky Acer, model XXXXX sériové číslo XXXXX, včetně adaptéru, běžně opotřeбенý, bez 4ks šroubků pro uchycení zadního krytu, bez SD karty, uložen v bezpečnostním sáčku pod číslem XXXXX ve skladu Policie ČR v Brně, ul. Pražákova.
- mobilního telefonu značky Huawei typ XXXXX, stříbrné barvy, bez IMEI, bez paměťové karty a karty SIM, zcela poškozený, poškozen kryt, zlomená základová deska, poškozený displej, uloženého v bezpečnostním sáčku pod číslem XXXXX ve skladu Policie ČR v Brně, ul. Pražákova.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené XXXXX, nar. XXXXX, bytem XXXXX nemajetkovou újmu ve výši 300.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15% ročně od 28. 2. 2023 do zaplacení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

1. Po provedeném hlavním líčení, když důkazní situací a zvoleným procesním postupem ze strany obžalovaného bylo umožněno provést toliko omezené dokazování, soud konstatoval skutkový stav podrobně uvedený ve výrokové části rozsudku.
2. K takto popsané trestné činnosti se obžalovaný P.V.vyjádril, a to v přípravném řízení i v hlavním líčení před soudem. V průběhu vyšetřování obžalovaný vypověděl, že s poškozenou se jednalo o kamarádský vztah s výhodami, vzájemný sex si natáčel, aby měl důkaz dobrovolnosti z její strany. Jako podstatnou však soud hodnotil výpověď v hlavním líčení, přičemž obžalovaný se zcela doznal. Pouze doplnil, že některé okolnosti v minulosti hodnotil jinak, přesto chápe svoje doznání jako úplné ve smyslu podané obžaloby. Obžalovaný dále uvedl, že všeho lituje.
3. Závěry o vině obžalovaného tedy soud učinil na základě doznání jeho samotného, když současně přezkoumal všechny obžalobou předkládané důkazy. Po uvedeném výsledku tedy soud předně konstatoval, že k jednání, jak mu bylo obžalobou jako celek kladeno za vinu, se obžalovaný zcela doznal. V přípravném řízení sice obžalovaný své jednání bagatelizoval, potvrdil pouze jeho dílčí aspekty, před soudem však v rozsahu plného doznání učinil prohlášení o své vině podle § 206a odst. 1 trestního řádu a § 206c odst. 1 trestního řádu. O takovém prohlášení obžalovaného soud neměl pochybnosti, proto je rozhodnutím v hlavním líčení přijal s tím, že ve stejném rozsahu upustil od dokazování skutkových okolností (§ 206c odst. 4, 6 trestního řádu), neboť prohlášení viny obžalovaným shledal zcela v souladu se všemi důkazy, jak byly zajištěny v průběhu vyšetřování, ať již se jednalo o policejním orgánem shromážděný listinný a obrazový materiál, znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru klinická psychologie (znalci MUDr. Petr Nedoma a Mgr. Michal Perníčka) a zejména výpovědi poškozené XXXXX a její matky J. B., příp. dalších osob.
4. Soud se rovněž ztotožnil s užitou právní kvalifikací jednání, jak bylo popsáno v obžalobě, přičemž i k tomuto se vztahovalo prohlášení viny. Proto soud mohl k právnímu hodnocení uzavřít, že shora popsaným jednáním, které bylo obsahem prohlášení viny a současně bylo zaneseno do výrokové části rozsudku, obžalovaný naplnil všechny zákonné znaky skutkových podstat zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2, písm. a), b) trestního zákoníku a přečinů výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1, 3 trestního zákoníku a zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku – obžalovaný jednak vyrobil a přechovával obrazový materiál, který má povahu pornografického díla, a k tomuto zneužil poškozenou, kterou současně opakovaně pohružkou jeho zveřejnění (jiné těžké újmy) donutil k pohlavnímu styku souloží a také jiným srovnatelným způsobem, přičemž s ohledem na její věk je nutno poškozenou brát až do nabytí zletilosti k datu 5. 4. 2021 jako dítě (osoba mladší osmnácti let).
5. Z popisovaného procesního úkonu obžalovaného je potom evidentní také jeho zavinění, když musel být i přes původně uplatněnou obhajobu alespoň srozuměn se škodlivým následkem v podobě zásahu do sexuální integrity poškozené a zejména potom s porušením zákonem chráněného zájmu na svobodném rozhodování v oblasti sexuálních vztahů, zvláště jde-li o osobu, jejíž mravní vývoj není ukončen a obrana proti takovému jednání je objektivně omezena nezletilostí. Obžalovaný tak jednal přinejmenším v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.
6. Při úvaze o druhu a výši trestu soud zejména přihlédl ke stupni společenské škodlivosti jednání obžalovaného P. V. a k jeho osobním poměrům. V případě popsaného charakteru trestné činnosti konkrétní stupeň společenské škodlivosti je dán zejména intenzitou zásahu do sexuální integrity poškozené, jakož i dalšími podstatnými okolnostmi souvisejícími s porušením či ohrožením zákonem chráněného zájmu. V tomto případě lze jednání obžalovaného hodnotit jako vysoce společensky nebezpečné – ve více případech byly naplněny znaky kvalifikované skutkové podstaty a v případě nejzávažnějšího činu tímto současně došlo ke spáchání trestného činu na úrovni zvlášť závažného zločinu (§ 14 odst. 3 trestního zákoníku). Obžalovaný ve výrokové části uvedeným

způsobem (popsanými skutky) jednal ve vyšším počtu vzájemně provázaných útoků, čímž je závažnost obojí trestné činnosti zvyšována.

7. Zaměstnání obžalovaného nebyla v širším rozsahu doložena, aktuálně podle tvrzení jeho samotného pracuje stále jako zaměstnanec lesní společnosti. Tato skutečnost nebyla důkazně podložena k datu rozhodování, soud ji však nepovažoval za podstatnou, když ve výrokové části popsané jednání nesouviselo s obstaráváním prostředků k obživě obžalovaného. Za dřívější období obžalovaný byl hodnocen zaměstnavatelem v podstatě kladně. V místě bydliště není vůči obžalovanému zásadně negativních výhrad, přesto hodnocení není jednoznačně kladné, neboť v jednom případě byl postižen pro spáchání nedbalostního přestupku (Městský úřad v Bučovicích, v roce 2022 sankcionován pokutou). Z evidence trestů soud konstatoval celkem 3 odsouzení. Obžalovaný se v minulosti dopouštěl zejména majetkové trestné činnosti. K těmto soudním postihům soud při ukládání trestu již nepřihlížel, neboť zohlednil časový odstup a zejména potom splnění zákonných podmínek pro jejich zahlazení (osvědčení se ve lhůtě podmíněného odsouzení), i z těchto však lze učinit obecný závěr, že obžalovaný v minulosti měl opakované sklony k páčání méně závažné trestné činnosti a nevedl řádný život ve smyslu úplného respektování zákonných pravidel a zařazení se do řádného společenského života.
8. Jako okolnost obžalovanému přímo přitěžující soud hodnotil spáchání více trestných činů, jakož i páčání nejzávažnějšího činu po delší dobu (§ 42 písm. m, n) trestního zákoníku). Toto časové hledisko negativního dopadu projednávané trestné činnosti do psychiky poškozené soud hodnotil obdobně vážně jako shora popsanou okolnost zvyšující závažnost spáchané trestné činnosti jakožto celku a nepovažoval ho tedy za zdvojení téhož přitížení. Naopak obžalovanému výrazně polehčovalo jeho úplné doznání spojené s prohlášením viny (§ 41 písm. l) trestního zákoníku). Obžalovaný ve svém vyjádření vyslovil také svého druhu politování, soud je však nemohl hodnotit jako upřímnou lítost ve smyslu polehčující okolnosti, neboť zcela postrádalo zaměření na poškozenou a následky trestných činů.
9. Po zvážení všech dalších zákonných kritérií pro ukládání trestu (§ 37, § 38 trestního zákoníku) a zvláště potom s odkazem na citovaný vysoký stupeň škodlivosti jednání, mohl soud shrnout, že na obžalovaného již nelze působit trestem výchovného charakteru bez omezení osobní svobody. Tento závěr nemohl být ovlivněn trestní minulostí obžalovaného. K předcházejícím odsouzením obžalovaného došlo ve výrazném časovém odstupu, tato je nutno považovat za zahlazená, přičemž šlo o trestnou činnost zcela odlišného charakteru a závažnosti. Mezi nastoupením účinku zahlazení a spácháním projednávané trestné činnosti je sice velice krátká časová prodleva a lze tak vyslovit pochybnost, zda si obžalovaný vzal z předchozích soudních postihů dostatečné ponaučení, přesto k němu soud důsledně přistupoval jako k osobě netrestané a závěr o nemožnosti aplikovat výchovný druh trestu opřel výhradně o konstatovanou závažnost jím spáchané trestné činnosti spočívající ve shora popisované míře zásahu do psychické integrity poškozené především v oblasti jejího sexuálního života. Ostatní zvažovaná kritéria rozhodná pro ukládání trestní sankce tedy byla v daném případě způsobilá ovlivnit toliko úvahy o výměře trestu, přičemž uvedená přitížení znemožnila vyměřit trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Je také nutno připomenout, že rovněž možnost nápravy obžalovaného je nutno posuzovat ve všech souvislostech, tedy i ve vztahu k závažnosti jeho jednání – soud ji považoval za stále možnou, avšak nikoli za reálnou bez volby trestní sankce preferující její represivní funkci.
10. Za přiměřený potom soud považoval trest odnětí svobody v trvání 3 let. Takto stanovenou výměru trestu nelze považovat za nepřiměřeně přísnou – jednak obžalovaný byl ohrožován rozmezím trestu odnětí svobody od dvou do deseti let, což vyjadřuje obecný stupeň společenské škodlivosti jednání, a to v konkrétnosti při vícero přitěžujících okolnostech, jednak přísnější posouzení činu bylo ovlivněno naplněním více znaků kvalifikované skutkové podstaty (§ 185 odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku). Pokud tedy konkrétní stanovená výměra trestu je nejen výrazně pod polovinou zákonné trestní sazby, ale je na hranici její první čtvrtiny, přihlédl soud také ke skutečnosti, že trest přímo spojený s omezením osobní svobody obžalovaný dosud nevykonával. Konečně soud

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

zejména dostatečně zohlednil přístup obžalovaného k projednávání trestné činnosti, když uznal svoji vinu a příslušným prohlášením projevil realistický náhled na své jednání, přičemž bez tohoto úkonu by byla nepochybně zvažována výměra trestu kolem poloviny zákonné trestní sazby. Přes volbu již represivní funkce trestní sankce tedy stále při celkovém stanovení druhu a výše trestu převažuje výchovné působení ve snaze o nápravu obžalovaného. Soud uloženým trestem musel také zohlednit požadavky obecné prevence trestné činnosti a v rovněž v této souvislosti považoval za nezbytné uložení trestu propadnutí ve výrokové části specifikovaných věcí obžalovaného – prostředků elektronické komunikace, neboť těchto bylo užito v přímé souvislosti spáchání trestných činů (§ 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku).

11. Při souběhu trestné činnosti soud vyměřil trest jako úhrnný podle zákonného ustanovení vztahujícího se na trestný čin nejprísněji trestný (§ 185 odst. 2 trestního zákoníku, § 43 odst. 1 trestního zákoníku).
12. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou, když nebyly splněny obecné zákonné podmínky pro zařazení do přísnějšího stupně věznice se zvýšenou ostrahou a pro takový postup soud neshledal ani konkrétní předpoklady vztahující se k závažnosti projednávané trestné činnosti či stupni a povaze narušení obžalovaného (§ 56 odst. 3 trestního zákoníku).
13. Závěrem soud rozhodoval o finančním nároku poškozené XXXXX Nárok na náhradu nemajetkové újmy poškozená uplatnila prostřednictvím zmocněnce, a to z titulu prožitých duševních útrap. Tento nárok soud v procesní rovině hodnotil jako řádně a včas uplatněný a následně podle provedených důkazů také jako věcně důvodný – vzhledem ke skutečnosti, že považoval trestnou činnost obžalovaného za zcela prokázanou v rozsahu výroku tohoto rozsudku. Z tohoto důvodu soud nepochyboval, že poškozená v souvislosti projednávané trestné činnosti musela utrpět duševní strádání, jehož intenzita odpovídá shora konstatované míře společenské škodlivosti a tím závažnosti obžalovaným spáchaných trestných činů.
14. Ze závěrů odborného psychologického zkoumání (společný znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie znalce MUDr. Petra Nedomy a z oboru klinická psychologie znalce Mgr. Michala Perníčky) bylo možno bez pochybností dovodit, že poškozená se v souvislosti neschopností adekvátně reagovat na jednání obžalovaného cítila využívána a frustrovaná a v konečném důsledku u ní došlo k rozvoji duševní poruchy neurotického spektra (porucha přizpůsobení spojená s úzkostnými a subdepresivními stavy) s konkrétními projevy mimo jiné v podobě pocitů viny, snížené sebeúctě, úzkosti při pobytu mezi více lidmi. Ačkoli je zřejmé, že k uvedenému znaleckému zkoumání bylo primárně přikročeno v souvislosti potřeb samotného trestního stíhání (posouzení osobnosti poškozené v návaznosti na prokazování trestné činnosti), byly takto nepochybně konstatovány rovněž následky jednání obžalovaného. Dalšími důkazy by sice bylo zapotřebí dále zkoumat konkrétní míru zásahu do psychické integrity poškozené, a to zejména vedle uvedeného jeho vývoj v delším čase následujícím po dokonání trestné činnosti, přičemž takové další dokazování by bylo nad rámec trestního stíhání a nemá již souvislost s úřední povinností soudu, avšak i bez doplnění dokazování naznačeným směrem soud mohl přiznat nemajetkovou újmu již z obecného důvodu, že poškozená se stala obětí projednávané závažné trestné činnosti – tato skutečnost sama o sobě a navíc při zohlednění citovaných znaleckých závěrů nepochybně dokládá prožité především duševní útrapy. Současně soud konstatoval, že uplatněný nárok ze strany poškozené je zcela přiměřený takovému posuzování, tedy popsané důkazní situaci, a v této souvislosti považoval za doloženou jeho důvodnost v plné výši stanovené částky, a to včetně požadovaného úroku z prodlení ve výši 15 % ročně od 28. 2. 2023 do zaplacení. Jeho vypočtená výše jednak odpovídá příslušné občanskoprávní úpravě (§ 1970 občanského zákoníku ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. v platném znění), jednak také zesplatnění závazku, jehož posouzení v případě nároku na náhradu nemajetkové újmy oběti trestné činnosti je možno považovat za specifické, lze brát za jednoznačné k uvedenému datu, bylo-li toto stanoveno po zahájení trestního stíhání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

15. Při tomto rozhodování v adhezním řízení soud rovněž zvážil poměry obžalovaného ve smyslu, aby poškozené bylo poskytnuto přiměřené finanční zadostiučinění a současně tento závazek, znamenající podíl obžalovaného na odčinění následků trestné činnosti, měl také výchovný dopad realizovaný prostřednictvím toliko úměrného snížení jeho životní úrovně. V tomto smyslu soud zejména přihlédl k jeho dvojí vyživovací povinnosti, avšak i pro tento případ výdělkové možnosti obžalovaného, byť vycházel pouze z údajů uvedených jím samotným, považoval za dostačující natolik, aby nárok poškozené nemusel z tohoto důvodu moderovat. Naopak za takový důvod nemohl ani obecně považovat případné předložení obžalovaného, neboť toto je nepochybně důsledkem dosavadního způsobu hospodaření obžalovaného, který by byl nepřiměřeně kladen k tíži poškozené za situace, kdy obecné příjmové možnosti obžalovaného nejsou zásadně omezeny podstatnými objektivními okolnostmi (věkem, zdravotním stavem apod.).
16. Po zvážení všech uvedených okolností soud zavázal obžalovaného k zaplacení nemajetkové újmy, kterou považoval za přiměřenou a odpovídající popsáním důvodům (§ 228 odst. 1 trestního řádu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání **do osmi dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení u Okresního soudu ve Vyškově, přičemž v této lhůtě musí být odvolání také odůvodněno. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Brně.

Rozsudek může být napaden **státním zástupcem** pro nesprávnost kteréhokoli výroku, **obžalovaným** pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, **poškozeným, který uplatnil nárok na náhradu škody**, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoby oprávněné napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku jej mohou napadat také proto, že takovýto výrok učiněn nebyl, jakož i pro vady předcházejícího řízení, pokud tyto mohly způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání nemůže s úspěchem podat osoba, která se tohoto práva výslovně vzdala.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání podané včas a osobou k tomu oprávněnou má odkladný účinek.

Vyškov 9. srpna 2023

Mgr. Karel Menšík v.r.
předseda senátu